

Arrest

nr. 241 888 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. SAROLEA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 2002. U bent Pashtun. U bent geboren en getogen in het dorp X, gelegen in het district Dushi van de provincie Baghlan. Uw familie had er twee à drie jerib grond. Uw vader werkte in de bouwsector. In Afghanistan ging u gedurende twee à tweeënhalve jaar naar school. Acht maanden, negen maanden of bijna een jaar geleden vroeg Q. M. u om pakketjes voor hem naar de rivier of een andere plaats te brengen en die daar aan iemand te geven of te leggen. U sprak hier met niemand over. Achttien dagen voor uw vertrek zei hij u dat u groter geworden was en stelde hij voor dat u zou deelnemen aan de jihad en dat u zou samenwerken met de taliban. Toen drong het besef tot u door dat Q. M. banden heeft met de taliban.

U zei hem dat het goed was want wat hij u die dag vertelde over de jihad en het paradijs stond u wel aan. U ging naar huis en vertelde aan uw moeder welke plannen Q. M. met u had en dat u pakjes voor hem moest vervoeren. Uw mentaal instabiele vader van wie u dacht dat hij sliep, ving jullie gesprek op en nam u aan uw hand mee naar de moskee. Daar had hij een discussie met Q. M.. Hij zei dat u naar school ging om te studeren en niet om zakken te vervoeren. Uw vader bedreigde hem en zei dat hij de volgende keer de overheid op de hoogte zou brengen als Q. M. dat nog eens waagde. Na gesprekken met uw ouders veranderde u van gedacht en wilde u toch niet meedoen aan de jihad. Van uw vader moest u vanaf dan thuis blijven en niet meer naar de madrassa gaan. Sinds ongeveer tien dagen voor uw vertrek ging u niet meer naar de madrassa. Op een nacht kwamen de taliban naar uw huis. Uw moeder verstopte u in de oven want ze dacht dat de taliban naar aanleiding van de discussie met uw vader wraak zouden willen nemen. De taliban vroegen waarom u niet meer naar de madrassa kwam en zochten u. Ze vonden u niet en dropen af. De volgende nacht kwamen de taliban opnieuw langs. Ze zeiden aan uw vader dat hij u naar hen moest sturen. Uw vader zei hen dat hij een vrouw en twee kinderen had en dat die 's nachts bang worden als de talibs kwamen en dat het ook niet beleefd was. Hij zei dat hij de overheid op de hoogte zou brengen. De taliban zeiden dat ze u en uw vader zouden vermoorden. De volgende dag was er een gevecht tussen de soldaten en de taliban waarbij een talibanleider, Qari Shafi, gewond raakte. De volgende nacht kwamen de taliban opnieuw naar jullie huis en ze vielen jullie huis binnen. Ze dachten immers dat jullie informatie hadden doorgegeven en dat er daarom een gevecht was geweest tussen de overheidstroepen en de taliban. Ze vonden u niet en namen uw vader mee. Ze zeiden dat uw vader niet naar huis zou komen zolang u niet naar hen kwam. U, uw broer en uw moeder vertrokken daarop naar uw oom I.. Vijf à zes dagen na de ontvoering van uw vader zeiden de taliban aan uw oom I. dat uw vader dood was. Uw oom I. en uw moeder namen de beslissing om u naar het buitenland te sturen. U verliet Afghanistan in de winter, begin 2018. Uw oom I. regelde de reis. In Iran werd u gearresteerd en geslagen. U reisde naar België, waar u op 20 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. De enige keren dat u contact had met uw familie in Afghanistan, was tijdens uw reisweg in Iran en een week voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op zondag 6 oktober 2019 werd u in het ziekenhuis opgenomen omwille van hoofdpijn. Nadat u een pijnstillertogediend kreeg, mocht u het ziekenhuis weer verlaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u door de taliban vermoord zult worden, net zoals uw vader.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een doktersattest voor betreffende een litteken naast uw oog. Uw voogd legt ook een mail van uw maatschappelijk werker inzake uw opname in het ziekenhuis op zondag 6 oktober 2019.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geboren bent op 31 maart 2002 (Verklaring DVZ dd. 25 april 2019) en bevestigt u deze geboortedatum tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23 mei 2019 (Notities persoonlijk onderhoud dd. 23 mei 2019 (CGVS 1), p. 4). Om op passende wijze tegemoet te komen aan de vastgestelde noden, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden er voldoende pauzes gehouden en kreeg u de kans om aan te geven als u pauze wilde (CGVS 1, p. 4, 11, 13, 21; CGVS 2, p. 3, 14, 17), werden de persoonlijke onderhoudsbezoeken die met u gehouden werden op een rustig tempo gevoerd en werd het taalgebruik en de vraagstelling aangepast naar uw leeftijd.

Daarnaast vermeldt u doorheen uw verklaringen dat u onderweg naar België geslagen werd in Iran (CGVS 1, p. 12, 13). U stelt dat u hoofdpijn heeft, plots wakker wordt 's nachts, nachtmerries heeft en stress heeft (CGVS 1, p. 13; Notities persoonlijk onderhoud dd. 10 oktober 2019 (CGVS 2), p. 19, 20). Tevens geeft u aan dat u niet weet of een gebeurtenis de ene of de volgende dag plaats vond omdat u in Iran geslagen werd (CGVS 1, p.12). Ook wanneer u op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud met enkele tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, beroept u zich hierop (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 oktober 2019 (CGVS 2, p. 19). Het doktersattest van 17 januari 2019 dat u voorlegt vermeldt als subjectieve symptomen dat u lijdt aan hoofdpijn sinds anderhalve maand, slapeloosheid en nachtmerries.

Objectief werd er vastgesteld dat u een litteken heeft bij uw ooghoek dat compatibel is met een slag van 6 maanden geleden. Dat u zoals u aangeeft geheugenmoeilijkheden zou ondervinden omwille van de slagen die u in Iran kreeg staat niet in het medisch attest vermeld. U voert afgezien van de voornoemde momenten op geen ander moment aan dat u deze ervaringen of klachten u zouden belemmeren uw asielmotieven uiteen te zetten. Uit dit attest en uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de uitleg van uw voogd en uit de mail van uw maatschappelijk werker blijkt dat u op zondag 6 oktober 2019 in het ziekenhuis opgenomen werd omwille van hoofdpijn en evenwichtsverlies naar aanleiding van migraine (CGVS 2, p. 19, 20). Na toediening van een pijnstillers mocht u het ziekenhuis verlaten. Evenwel werden er geen documenten in verband met die ziekenhuisbezoek voorgelegd. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 10 oktober 2019 geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen naar aanleiding van uw opname in het ziekenhuis op 6 oktober 2019. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud antwoordt u bevestigend op de vraag op alles goed gaat (CGVS 2, p. 2) en ook na de pauze zegt dat alles oké is met u (CGVS 2, p. 14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U steunt uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan op uw wedervaren met de taliban in Afghanistan. U meent dat de taliban u wilde rekruteren en dat ze uiteindelijk uw vader ontvoerden en doodden (CGVS 1, p. 11, 12). Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om de door u beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat een vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent uw reactie op de vraag van Q. M. om samen te werken met de taliban de geloofwaardigheid van uw asielaas ten eerste ondergraaft. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw reactie er in bestond naar hem te luisteren en niets te zeggen (CGVS 1, p. 22). Bij het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat u tegen Q. M. zei dat het goed was (CGVS 2, p. 12). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, blijft u bij uw laatste versie (CGVS 2, p. 19). U zegt dat u het vorige keer misschien vergeten was of dat u het misschien fout zei en daarbij verwijst u naar uw moeilijke reis, de slagen in Iran, dat uw vader overleden is en dat u uw familie achtergelaten heeft (CGVS 2, p. 19). Deze repliek kan echter niet vergoelijken dat u er niet in slaagt om over dit essentiële element in uw asielaas coherente verklaringen af te leggen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze vraag van Q. M. een sleutelmoment is in uw asielaas. Na deze gebeurtenis ging u immers niet meer naar school en de madrassa en vanaf toen kwamen de taliban u thuis zoeken (CGVS 1, p.11-12).

Vervolgens dient ook vastgesteld te worden dat het verloop van de door u geschetste poging van Q. M. om u te rekruteren niet aannemelijk is. Uit uw verklaringen blijkt dat het bewuste gesprek waarbij Q. M. u aansprak over de jihad en u voorstelde dat u de taliban zou vervoegen tevens de eerste keer was dat hij het met u had over de jihad (Vragenlijst, vraag 5; CGVS 2, p. 9). In de lessen die Q. M. in de madrassa gaf had hij nooit een woord gerept over de taliban of over de jihad (CGVS 2, p. 9). Indien Q. M. werkelijk tot doel had u ertoe te brengen dat u bij de taliban zou gaan, is het niet geloofwaardig dat hij zo bruusk te werk zou gaan. Dat zijn vraag om deel te nemen aan de jihad en de taliban te vervoegen zo plots uit de lucht komt vallen is niet geloofwaardig. Dat Q. M., die leerkracht is aan de madrassa en bij wie u al les volgde sinds u klein was, niet eerder op u ingespraakt zou hebben vooraleer hij u het voorstel deed om toe te treden tot de taliban is niet aannemelijk.

Inzake de banden die Q. M. had met de taliban, zijn uw verklaringen bovendien merkwaardig. Enerzijds geeft u aan dat het in uw dorp algemeen geweten was dat Q. M. banden heeft met de taliban (CGVS 1, p. 21). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u zelf pas doorhad dat Q. M. banden had met de taliban op het moment dat hij u voorstelde om bij de taliban te gaan (CGVS 2, p. 10). Deze kwestie aan u voorgelegd, zegt u dat de mensen wel wisten dat hij bij de taliban was, maar dat ze het niet aan u zijn komen vertellen (CGVS 2, p. 10). Van uw vader zegt u dat u niet weet of hij al dan niet wist of Q. M. aanhanger van de taliban was (CGVS 2, p. 14). Dat u niet op de hoogte zou zijn dat uw leerkracht in de madrassa bij wie u al les volgt sinds u klein bent en voor wie u acht of negen maanden intensief pakketjes vervoert aanhanger van de taliban zou zijn, maar dat dit wel algemeen geweten is in uw dorp, is volstrekt ongeloofwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw asielaas verder op de helling.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de taliban in uw district weinig overtuigend zijn. Zo is het opmerkelijk dat de namen Mullah Jan Mohammed en Maulvi Abdul Rahim geen belletje doen rinkelen (CGVS 1, p.17). Nochtans kwam Mullah Jan Mohammad, de schaduwdistrictsgouverneur van de taliban van Baghlan in maart 2016 om het leven bij een operatie van de veiligheidstroepen in uw district. De beruchte talibancommandant Maulvi Abdul Rahim kwam in juni 2015 om het leven bij een operatie van de veiligheidstroepen in uw district. Bovendien werd vastgesteld dat ook slechts weinig informatie kan aanreiken over enkele talibanleiders die u nochtans zelf aanhaalt. Gevraagd naar de taliban in uw district, noemt u onder meer Qari Shafiq (CGVS 1, p. 18). Uitgenodigd om wat meer over hem te vertellen, zegt u dat hij de leider van de taliban was (CGVS 1, p. 19). Aangespoord om meer informatie over hem aan te reiken, zegt u dat u verder geen informatie over hem heeft (CGVS 1, p. 19). Van een talibanleider die u nochtans zelf aanhaalt kan verwacht worden dat u meer informatie over hem zou kunnen geven. Ook bij de door u aangehaalde talibanleider Mawlawi Haji Mian Jan stukt de informatie die u over hem geeft bij uw verklaring dat hij de allergrootste leider van de taliban was en dat van Zarsangar afkomstig zou zijn (CGVS, p. 18, 19). Nochtans kan verwacht worden dat u, die onder druk stond om bij de taliban te gaan, meer zou weten over deze prominente talibanleiders in uw regio. Bovendien is het frappant dat u niet op de hoogte bent hoe de taliban in uw regio mensen overtuigde om bij hen aan te sluiten. Gepeild naar hoe dit in zijn werk ging, zegt u dat u er geen informatie over heeft (CGVS 2, p. 6). Indien u werkelijk in een regio woonde waar de taliban er op uit was om mensen te rekruteren en dit zelf meemaakte, is het weinig geloofwaardig dat u in het algemeen niet op de hoogte bent hoe dit verliep. Verder is het ook opmerkelijk dat u, die er nochtans wel in slaagt om de activiteiten van de dorpsouderen toe te lichten en er voorbeelden van te geven, zegt niet te weten of de dorpsouderen in contact stonden met de taliban (CGVS 2, p. 5). De vaststelling dat u vage verklaringen aflegt over de aanwezige taliban in uw district, enkele talibanleiders niet kent, dat uw verklaringen over de rekrutering door de taliban in uw regio en over hun relatie met de dorpsouderen weinig overtuigend zijn, doet vragen rijzen bij uw voorstelling dat u niet alleen woonde in een gebied waar de taliban vrijelijk kon opereren maar ook dat uw leraar u probeerde in te lijven bij de taliban.

Bovendien is het bevreemdend dat u, gepeild naar de mening van uw vader over de taliban, slechts aangeeft dat uw vader u zei om thuis te blijven eens uw problemen begonnen, maar dat u niet op de hoogte bent van de mening die uw vader er voordien op nahield over de taliban (CGVS 2, p. 7). In de context die u schetst, waarbij u meent dat de taliban in verschillende plaatsen in de buurt van uw dorp vochten en in het kader van uw uitspraak dat uw vader u liet studeren bij een leraar wiens banden met de taliban algemeen bekend waren (CGVS 1, p. 19, 21), is het niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn over de mening van uw vader over de taliban (CGVS 2, p. 7).

Uw verklaringen omtrent wie u precies wilde rekruteren, ontsieren evenzeer de aannemelijkheid van de door u beweerde problemen. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u meent niet te weten wie er bij u thuis naar u op zoek kwam (CGVS 1, p. 24). Gevraagd wie er langs kwam zegt u slechts dat ze van de taliban waren, maar dat u hen niet zag omdat u verstopt was (CGVS 1, p. 24, 25). Nogmaals aangemoedigd om te zeggen wie van de taliban er precies naar u kwam vragen, zegt u dat het ofwel personen van de Qari waren, ofwel van de leiders die u eerder opnoemde, om uiteindelijk toe te geven dat u het niet weet (CGVS 1, p. 24). U slaagt er niet in om meer informatie aan te reiken over de groepering van de taliban die tot drie maal toe naar uw huis kwam om naar u te vragen (CGVS 1, p. 25). Met wie van de taliban Q. M. samenwerkte, is u niet bekend (CGVS 1, p. 23). Van iemand die zijn land is ontvlucht omwille van bedreigingen kan nochtans verwacht worden dat hij zijn belagers kent of er alles aan heeft gedaan om de identiteit van zijn belagers te weten te komen, om de concrete bedreiging en de gevolgen ervan perfect te kunnen inschatten. Dat u niet concreet kunt benoemen van wie de bedreiging afkomstig was, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde gebeurtenissen.

Aangaande uw optreden als vervoerder van pakketjes, werden bovendien vaagheden en merkwaardigheden vastgesteld. Van een activiteit die u nochtans acht of negen maanden deed, 'soms een keer per week, soms meerdere keren per week, soms elke dag' (CGVS 2, p. 10), kan nochtans verwacht worden dat u deze uitgebreid zou kunnen toelichten. Over de inhoud van de pakjes zegt u dat u niet weet wat erin zat, dat u niet geïnteresseerd was om de inhoud van de pakjes te kennen en ook niet durfde vragen wat erin zat (CGVS 2, p. 10). Dat u uit respect voor de Qari niet kon vragen wat er in de pakjes zat, verklaart uw gebrek aan interesse voor de inhoud van de pakjes geenszins (CGVS 2, p. 10). Hoewel u bij de rivier door eenzelfde persoon werd opgewacht, zijn uw verklaringen over hem vaag. U zegt dat hij een persoon met een klein beetje baard was en dat u hem niet persoonlijk kent (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar meer informatie over hem, zegt u dat u geen informatie heeft (CGVS 2, p. 11). Verder kan aangestipt worden dat het merkwaardig is dat uit uw verklaringen blijkt dat u met niemand sprak over de pakjes die u moest leveren, zonder dat u een reden kan aanhalen voor deze

geheimhouding (CGVS 2, p. 11, 12). Meermaals gepeild naar de reden dat u er niet met iemand anders over sprak, zegt u dat u klein was en gewoon uw job deed, dat hij de Qari was en dat u het moeilijk tegen andere mensen kon vertellen, om uiteindelijk toe te geven dat u niet weet waarom u het niet tegen andere mensen kon zeggen en dat de Qari u nooit gevraagd had om het niet verder te vertellen (CGVS 2, p. 12). Vastgestelde vaagheden en het feit dat u acht of negen maanden intensief pakjes vervoerde en dit geheimhield zonder enige uitleg te kunnen geven over het waarom van deze geheimhouding, werpt smet op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban die naar u op zoek waren en zelfs drie keer binnen kwamen om te kijken of u er was, u niet vonden omdat u in de oven verscholen zat (CGVS 1, p. 24; CGVS 2, p. 15, 16). Over de tweede keer dat de taliban langs kwamen geeft u zelfs aan dat ze 'overal keken' (CGVS 2, p. 15). Indien de taliban werkelijk meermaals binnen in uw huis kwamen om u te zoeken, is het weinig geloofwaardig dat ze u niet in een voor de hand liggende verstopplaats als de oven gezocht zouden hebben. U meent dat uw moeder stof en potten op de oven had gelegd en dat de verstopplaats dus niet zo duidelijk was (CGVS 2, p. 16). Er kunnen ernstige vraagtekens gesteld worden bij de voorstelling dat de taliban die u naarstig zochten u tot driemaal toe niet vonden omdat u zich in de oven verschanste.

Verder is het ook niet geloofwaardig dat uw gezin, nadat de taliban twee keer op korte termijn naar jullie huis gekomen waren om naar u te vragen geen voorzorgsmaatregelen trof (CGVS 1, p. 25). Eens te meer in het licht van de uitspraak van de taliban de tweede keer dat ze u en uw vader zouden vermoorden (CGVS 2, p. 16). Uw repliek uw vader een beetje gestoord was en zei dat er niets aan de hand was (CGVS 1, p. 25), kan dit nalaten niet rechtvaardigen. Uit uw eerdere beschrijvingen van het handelen van uw vader en moeder blijkt immers dat ze wel degelijk beseften dat de taliban een gevaar inhielden en daar naar handelden. Zo gaf u aan dat uw vader en moeder u adviseerden om weg te blijven van I., een jongeman van een nabij dorp die bij de taliban gegaan was (CGVS 2, p. 6). Bovendien brachten uw ouders u op andere gedachten toen u in eerste instantie aan de jihad wilde deelnemen (CGVS 2, p. 12). Evenzeer hield uw vader u thuis van school en van de madrassa na het voorstel van Q. M. (CGVS 1, p. 12). U licht de gestoordheid van uw vader toe door te zeggen dat hij psychische en mentale problemen had en meer bepaald dat hij epilepsie had en op de grond viel (CGVS 2, p. 7, 18). Als voorbeeld uit zijn dagelijks leven, zegt u dat hij bij een aanval op de grond viel (CGVS 2, p. 7). Sommigen vertelden over hem dat hij door de duivel bezeten was en u geeft twee voorbeelden waarbij uw vader een glas naar u gooide en u sloeg met een stok (CGVS 2, p. 18). Uit uw verklaringen over de mentale problemen van uw vader, waaruit blijkt dat hij epilepsie had en agressief uit de hoek kon komen, kan mede in het licht van voorgaande vaststellingen waarbij uw vader wel ter uwer bescherming optrad, niet zonder meer afgeleid worden dat zijn mentale problemen hem zouden beletten maatregelen te treffen als u en hij in gevaar waren. Ook van uw moeder is het niet aannemelijk dat zij niets zou ondernemen in de door u geschetste context. U geeft immers aan dat uw moeder thuis ook in de pap te brokken had. Zo besliste ze dat u naar school zou gaan nadat ze dit met uw vader besprak (CGVS 2, p. 18). Dat uw moeder, geconfronteerd met deze problemen met de taliban niets zou ondernemen is dan ook niet geloofwaardig. Eens te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oom van moederszijde, bij wie jullie nadien hulp gingen zoeken, slechts op vijf of zes minuten wandelen van uw huis woont (CGVS 2, p. 5, 18, 19). Gepolst of uw moeder dan niet overlegd heeft met deze oom, zegt u dat het rap ging en dat ze niet elke dag naar het huis van uw oom gaat (CGVS 2, p. 18). Om welke reden uw moeder niet overlegd heeft met uw oom, weet u niet (CGVS 2, p. 18). Indien de taliban werkelijk zo naarstig naar u op zoek waren als u weergeeft en u en uw vader met de dood bedreigden, is het niet geloofwaardig dat jullie gezin geen maatregelen trof.

Verder dient aangestipt te worden dat het niet aannemelijk is dat uw familie niets ondernam om uw vader vrij te krijgen toen hij meegenomen werd door de taliban. U meent dat de taliban zeiden toen ze uw vader meenamen dat uw vader niet naar huis zou komen zolang u niet naar hen toe kwam (CGVS 1, p. 26). Gevraagd naar stappen die uw familie ondernam om uw vader vrij te krijgen, meent u dat jullie niets konden doen (CGVS 1, p. 26). U geeft aan dat jullie niet probeerden om te onderhandelen over de vrijlating van uw vader (CGVS 1, p. 26). Dit is niet geloofwaardig.

Overigens kan ook opgemerkt worden dat u er niet in slaagt om toe te lichten waarom net u zo belangrijk was voor de taliban dat ze zelfs uw vader meenamen met als doel u naar de oorlog te brengen (CGVS 1, p. 25). U zegt dat u geen weet heeft van andere ontvoeringen in uw regio (CGVS 2, p. 16). U zegt ook niet op de hoogte te zijn van andere kinderen aan wie Q. M. vroeg om bij de taliban te gaan (CGVS 2, p. 13) Als reden dat u zo belangrijk was, haalt u aan dat u jong was en ze u konden misbruiken en naar de oorlog sturen (CGVS 2, p. 16).

Erop gewezen dat er toch nog andere kinderen in het dorp waren, zegt u dat dat een vraag is die de taliban beter zelf zouden beantwoorden (CGVS 2, p. 16). Hoewel het zeker niet aan u is om de beweegredenen van de taliban uiteen te zetten blijft het merkwaardig dat de taliban het op u voorzien hadden aangezien uit uw verklaringen op te maken valt dat actieve rekrutering van kinderen geen gangbare praktijk was in uw dorp.

Ook de vaststelling dat u niet op de hoogte bent over wat er gebeurde met het lichaam van uw vader en of er een begrafenis georganiseerd werd voor hem doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 26). Nochtans stond u nog in contact met uw familie toen u in Iran was en een week voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 17).

Tot slot kan ook nog gewezen worden op twee incoherenties die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op losse schroeven zetten. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat de taliban een dag of twee dagen later langskwamen nadat uw vader een discussie met Q. M. had (CGVS 1, p. 24). Bij het tweede persoonlijk onderhoud tweemaal gevraagd hoelang na de discussie tussen uw vader en Q. M. de taliban bij u thuis langskwamen, zegt u dat u de dagen niet geteld heeft, dat u het niet weet en dat u het ook niet ongeveer kan vertellen (CGVS 2, p. 15). Ermee geconfronteerd dat u de ene keer wel een tijdsindicatie kon geven en de andere keer niet, verwijst u naar uw moeilijke reis, het feit dat u ver van uw gezin bent en de stress die u heeft (CGVS 2, p. 19). Deze vergoelijkningen doen geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen die slechts enkele maanden uiteen liggen.

Een laatste incoherentie betreft de uitspraken van de taliban toen ze voor de tweede keer naar uw huis kwamen. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat er een gesprek tussen uw vader en de taliban plaatsvond waarbij de taliban zeiden dat uw vader zijn zoon moest sturen omdat het de weg van de islam is (CGVS 1, p. 24). Vervolgens zei uw vader dat hij de soldaten op de hoogte zou brengen, waarna de taliban zeiden dat ze opnieuw en opnieuw zouden komen en dat ze hoe dan ook zijn zoon zouden meenemen (CGVS 1, p. 24, 25). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat de taliban reageerden op de uitlating van uw vader door te zeggen dat ze hem en zijn zoon zouden vermoorden (CGVS 2, p. 16). Vanzelfsprekend is er een groot verschil tussen de bedreiging van de taliban om te blijven komen totdat ze u zouden meenemen en een regelrechte doodsb bedreiging aan het adres van u en uw vader. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u slechts door te zeggen dat ze hem op die manier bedreigd hebben en dat ze misschien opnieuw zijn langsgesproken na uw vertrek (CGVS 2, p. 19). Hiermee weerlegt u geenszins voorgaande incoherentie.

Uit het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat u dus niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat uw huis net nabij een checkpoint ligt die elke nacht werd aangevallen (CGVS 1, p. 17) en dat u van uw moeder hoorde dat de situatie onveilig geworden is, dat er overal talibanstrijders zijn en dat ze verschillende checkpoints hebben aangevallen (CGVS 2, p. 4), dient vooreerst gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat u er niet in slaagt om een duidelijk beeld te schetsen van de taliban in uw regio, wat niet geloofwaardig is indien u werkelijk in een regio zou wonen die geteisterd werd door de taliban. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder momenteel bij uw oom I. woont, die op vijf of zes minuten wandelen van uw huis woont (CGVS 2, p. 18). Het CGVS meent dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden kan verminderen door zones en instellingen te vermijden waarop men het geweld richt. Bovendien moet er andermaal herhaald worden dat geweld in Baghlan niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit bovenstaande veiligheidsanalyse blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die plaatsvinden in Baghlan doelgericht van aard zijn en dat het geweld voornamelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten aanneemt. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de huizen van burgers gelegen in de nabijheid van een checkpoint een doelwit vormen van de opstandelingen, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld aan checkpoints zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt woont om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Eerder werd geargumenteed dat uit het doktersattest en de mail over uw ziekenhuisopname niet afgeleid kan worden dat u geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Verder hebben deze documenten geen betrekking op de door u beweerde problemen bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van het "administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."

Na een uitgebreid theoretisch betoog van de respectievelijke wetsbepalingen betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: een uittreksel uit het rapport "EASO. Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation" van juni 2019 (stuk 3).

Ter zitting legt verzoeker een attest neer van dokter Esther Delvin waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan PTSD.

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing uiteengezet als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geboren bent op 31 maart 2002 (Verklaring DVZ dd. 25 april 2019) en bevestigt u deze geboortedatum tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23 mei 2019 (Notities persoonlijk onderhoud dd. 23 mei 2019 (CGVS 1), p. 4). Om op passende wijze tegemoet te komen aan de vastgestelde noden, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden

er voldoende pauzes gehouden en kreeg u de kans om aan te geven als u pauze wilde (CGVS 1, p. 4, 11, 13, 21; CGVS 2, p. 3, 14, 17), werden de persoonlijke onderhouden die met u gehouden werden op een rustig tempo gevoerd en werd het taalgebruik en de vraagstelling aangepast naar uw leeftijd. Daarnaast vermeldt u doorheen uw verklaringen dat u onderweg naar België geslagen werd in Iran (CGVS 1, p. 12, 13). U stelt dat u hoofdpijn heeft, plots wakker wordt 's nachts, nachtmerries heeft en stress heeft (CGVS 1, p. 13; Notities persoonlijk onderhoud dd. 10 oktober 2019 (CGVS 2), p. 19, 20). Tevens geeft u aan dat u niet weet of een gebeurtenis de ene of de volgende dag plaats vond omdat u in Iran geslagen werd (CGVS 1, p.12). Ook wanneer u op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud met enkele tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, beroept u zich hierop (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 oktober 2019 (CGVS 2, p. 19). Het doktersattest van 17 januari 2019 dat u voorlegt vermeldt als subjectieve symptomen dat u lijdt aan hoofdpijn sinds anderhalve maand, slapeloosheid en nachtmerries. Objectief werd er vastgesteld dat u een litteken heeft bij uw ooghoek dat compatibel is met een slag van 6 maanden geleden. Dat u zoals u aangeeft geheugenmoeilijkheden zou ondervinden omwille van de slagen die u in Iran kreeg staat niet in het medisch attest vermeld. U voert afgezien van de voornoemde momenten op geen ander moment aan dat u deze ervaringen of klachten u zouden belemmeren uw asielmotieven uiteen te zetten. Uit dit attest en uw verklaringen blijkt dan ook geenszins dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de uitleg van uw voogd en uit de mail van uw maatschappelijk werker blijkt dat u op zondag 6 oktober 2019 in het ziekenhuis opgenomen werd omwille van hoofdpijn en evenwichtsverlies naar aanleiding van migraine (CGVS 2, p. 19, 20). Na toediening van een pijnstillers mocht u het ziekenhuis verlaten. Evenwel werden er geen documenten in verband met die ziekenhuisbezoek voorgelegd. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 10 oktober 2019 geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen naar aanleiding van uw opname in het ziekenhuis op 6 oktober 2019. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud antwoordt u bevestigend op de vraag op alles goed gaat (CGVS 2, p. 2) en ook na de pauze zegt dat alles oké is met u (CGVS 2, p. 14)."

De argumentatie in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen aangaande zijn hoofdpijn en mentale toestand, noch met het door hem voorgelegde bewijs van zijn ziekenhuisopname, kan gelet op voormelde motivering dan ook niet worden aangenomen. Door het louter opnieuw verwijzen naar deze elementen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoeker geen valabel argument bij om aan te tonen dat verweerder geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de door verzoeker geschetste gezondheidsredenen.

In zoverre verzoeker te dezen nog betoogt dat de weerslag van de slagen op verzoekers cognitief vermogen moeilijk in een medisch getuigschrift vastgesteld kunnen worden, slaagt hij er evenmin te overtuigen nu het een blote bewering betreft en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er, middels specifieke (psycho-)medische onderzoeken en/of testen, wel degelijk een zicht kan worden geboden op verzoekers cognitief vermogen.

Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen die hem zouden hebben pogen te rekruteren en die uiteindelijk zijn vader zouden hebben ontvoerd en gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat:

- verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn reactie op de vraag van Q. M. om samen te werken met de taliban;
- het door verzoeker geschetste verloop van de voorgehouden poging van Q. M. om hem te rekruteren, meer bepaald de bruuskheid ervan, niet aannemelijk is;
- de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn dat zijn leerkracht in de madrassa bij wie hij al les volgt sinds hij klein is en voor wie hij acht of negen maanden intensief pakketjes vervoert aanhanger is van de taliban, doch dat dit wel algemeen geweten is in zijn dorp, volstrekt ongeloofwaardig is;
- verzoekers vage verklaringen over de aanwezige taliban in zijn district, het feit dat hij enkele talibanleden niet kent, zijn weinig overtuigende verklaringen aangaande de rekrutering door de taliban in zijn regio en over hun relatie met de dorpsouderen, vragen doen rijzen bij zijn voorstelling dat hij in een gebied woont waar de taliban vrijelijk kon opereren, alsook dat zijn leraar hem probeerde in te lijven bij de taliban;
- het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de mening van zijn vader over de taliban;

- verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over wie hem precies wilde rekruteren;
- verzoekers verklaringen aangaande zijn optreden als vervoerder van pakketjes eveneens vaag zijn en onaannemelijkheden bevatten;
- het niet aannemelijk is dat de taliban die verzoeker naarstig zouden hebben gezocht hem tot driemaal toe niet zouden hebben gevonden omdat hij zich in de oven verschanste;
- het evenmin geloofwaardig is dat verzoekers familie geen enkele voorzorgsmaatregelen trof;
- het verder niet aannemelijk is dat zijn familie niets ondernam om zijn vader vrij te krijgen;
- verzoeker er evenmin in slaagt toe te lichten waarom hij net zo belangrijk was voor de taliban dat ze zelfs zijn vader meenamen met als doel om hem naar de oorlog te brengen;
- de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is over wat er gebeurde met het lichaam van zijn vader en of er een begrafenis georganiseerd werd voor hem verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas;
- verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop de taliban langskwamen nadat zijn vader een discussie had met Q. M.;
- verzoeker ook over de uitspraken van de taliban toen ze voor de tweede keer naar hem thuis kwamen tegenstrijdige verklaringen aflegt;
- de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing en hetgeen volgt, kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou de taliban hem hebben willen rekruteren en uiteindelijk zijn vader ontvoerden en doodden.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven te verklaren of te weerleggen. Deze omstandige motivering is draagkrachtig, vindt steun in het administratief dossier en leidt tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.2. Er dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou Q. M., zijn leraar van de madrassa die banden heeft met de taliban, hem hebben pogen rekruteren om deel te nemen aan de jihad.

Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop de taliban hem zouden hebben pogen rekruteren, hetgeen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt. In het kader van de fiche 'Minteh' gaf verzoeker als reden(en) voor zijn komst naar België immers aan als volgt: "*Problemen taliban: steeds wanneer ik naar madrassa ging in de moskee kwamen taliban me vragen om mee jihad te voeren. (...)*". Op de Dienst Vreemdelingenzaken omschrijft verzoeker dat zijn leerkracht van de madrassa, Q. M., hem steeds zei te moeten samenwerken met de taliban (administratief dossier, stuk 29, vraag 3.5.), hetgeen - hoewel hier geen sprake is van 'talibanleden die naar de madrassa kwamen' - nog enigszins in lijn kan worden geacht met zijn verklaringen in het kader van de fiche 'Minteh'. Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker evenwel aan dat hij niet op de madrassa, doch wel door zijn leerkracht Q. M. persoonlijk werd gerekruteerd nadat hij voor deze persoon acht, negen maanden of bijna een jaar pakketjes ging afleveren aan de rivier of een andere plaats. Verzoeker zou ook pas op het ogenblik dat Q. M. hem aansprak om deel te nemen aan de jihad hebben geweten dat deze banden had met de taliban (administratief dossier, stuk 16, p. 11 en 21-22 en administratief dossier, stuk 7, p. 9-10), hetgeen aldus haaks staat om zijn eerdere verklaring als zou de taliban hem in de madrassa steeds zijn komen vragen om mee jihad te voeren.

Verder zijn verzoekers verklaringen aangaande de door hem geschetste poging van Q. M. om hem te rekruteren allerminst geloofwaardig. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"(...) Uit uw verklaringen blijkt dat het bewuste gesprek waarbij Q. M. u aansprak over de jihad en u voorstelde dat u de taliban zou vervoegen tevens de eerste keer was dat hij het met u had over de jihad (Vragenlijst, vraag 5; CGVS 2, p. 9). In de lessen die Q. M. in de madrassa gaf had hij nooit een woord gerept over de taliban of over de jihad (CGVS 2, p. 9). Indien Q. M. werkelijk tot doel had u ertoe te brengen dat u bij de taliban zou gaan, is het niet geloofwaardig dat hij zo bruusk te werk zou gaan. Dat zijn vraag om deel te nemen aan de jihad en de taliban te vervoegen zo plots uit de lucht komt vallen is niet geloofwaardig. Dat Q. M., die leerkracht is aan de madrassa en bij wie u al les volgde sinds u klein was, niet eerder op u ingesproken zou hebben vooraleer hij u het voorstel deed om toe te treden tot de taliban is niet aannemelijk."

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het nochtans niet onredelijk is dat iemand die banden heeft met de taliban zo discreet mogelijk probeert te zijn en het dus logisch is dat Q. M. niet in het openbaar in de madrassa over de taliban zou spreken teneinde jongeren te rekruteren, beperkt hij zich in wezen tot een loutere volharding in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven. Bovendien brengt verzoeker hiermee geen enkel valabel argument bij teneinde te verklaren waarom Q. M., die verzoeker nochtans doorheen verschillende jaren regelmatig zag, plots over een rekrutering door de taliban zou spreken en hiervoor nooit met enig woord gerept zou hebben over de taliban of de jihad. Te dezen kan er nog worden op gewezen dat indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, verzoeker *in concreto* dient uiteen te zetten waarom zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter in dergelijke situatie kan worden verwacht.

Ook over zijn reactie op de vraag van Q. M. om met de taliban samen te werken legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt te dezen pertinent als volgt:

"(...) Bij uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat uw reactie er in bestond naar hem te luisteren en niets te zeggen (CGVS 1, p. 22). Bij het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat u tegen Q. M. zei dat het goed was (CGVS 2, p. 12). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, blijft u bij uw laatste versie (CGVS 2, p. 19). U zegt dat u het vorige keer misschien vergeten was of dat u het misschien fout zei en daarbij verwijst u naar uw moeilijke reis, de slagen in Iran, dat uw vader overleden is en dat u uw familie achtergelaten heeft (CGVS 2, p. 19). Deze repliek kan echter niet vergoelijken dat u er niet in slaagt om over dit essentiële element in uw asielrelaas coherente verklaringen af te leggen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze vraag van Q. M. een sleutelmoment is in uw asielrelaas. Na deze gebeurtenis ging u immers niet meer naar school en de madrassa en vanaf toen kwamen de taliban u thuis zoeken (CGVS 1, p.11-12)"

Tevens wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt dat verzoekers vluchtrelaas verder wordt ontdaan van geloofwaardigheid nu (i) de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn dat zijn leerkracht (Q. M.) in de madrassa bij wie hij al les volgt sinds hij klein is en voor wie hij acht of negen maanden intensief pakketjes vervoert aanhanger is van de taliban, doch dat dit wel algemeen geweten is in zijn dorp, volstrekt ongeloofwaardig is en (ii) verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over wie hem precies wilde rekruteren. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in voorliggend verzoekschrift ongemoeid laat. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5.3. Daarenboven doen verzoekers verklaringen aangaande de taliban in zijn district verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert op goede gronden: *“Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de taliban in uw district weinig overtuigend zijn. Zo is het opmerkelijk dat de namen Mullah Jan Mohammed en Maulvi Abdul Rahim geen belletje doen rinkelen (CGVS 1, p.17). Nochtans kwam Mullah Jan Mohammad, de schaduwdistrictsgouverneur van de taliban van Baghlan in maart 2016 om het leven bij een operatie van de veiligheidstroepen in uw district. De beruchte talibancommandant Maulvi Abdul Rahim kwam in juni 2015 om het leven bij een operatie van de veiligheidstroepen in uw district. Bovendien werd vastgesteld dat ook slechts weinig informatie kan aanreiken over enkele talibanleiders die u nochtans zelf aanhaalt. Gevraagd naar de taliban in uw district, noemt u onder meer Qari Shafiq (CGVS 1, p. 18). Uitgenodigd om wat meer over hem te vertellen, zegt u dat hij de leider van de taliban was (CGVS 1, p. 19). Aangespoord om meer informatie over hem aan te reiken, zegt u dat u verder geen informatie over hem heeft (CGVS 1, p. 19). Van een talibanleider die u nochtans zelf aanhaalt kan verwacht worden dat u meer informatie over hem zou kunnen geven. Ook bij de door u aangehaalde talibanleider Mawlawi Haji Mian Jan stokt de informatie die u over hem geeft bij uw verklaring dat hij de allergrootste leider van de taliban was en dat van Zarsangar afkomstig zou zijn (CGVS, p. 18, 19). Nochtans kan verwacht worden dat u, die onder druk stond om bij de taliban te gaan, meer zou weten over deze prominente talibanleiders in uw regio. Bovendien is het frappant dat u niet op de hoogte bent hoe de taliban in uw regio mensen overtuigde om bij hen aan te sluiten. Gepeild naar hoe dit in zijn werking, zegt u dat u er geen informatie over heeft (CGVS 2, p. 6). Indien u werkelijk in een regio woonde waar de taliban er op uit was om mensen te rekruteren en dit zelf meemaakte, is het weinig geloofwaardig dat u in het algemeen niet op de hoogte bent hoe dit verliep. Verder is het ook opmerkelijk dat u, die er nochtans wel in slaagt om de activiteiten van de dorpsouderen toe te lichten en er voorbeelden van te geven, zegt niet te weten of de dorpsouderen in contact stonden met de taliban (CGVS 2, p. 5). De vaststelling dat u vage verklaringen aflegt over de aanwezige taliban in uw district, enkele talibanleiders niet kent, dat uw verklaringen over de rekrutering door de taliban in uw regio en over hun relatie met de dorpsouderen weinig overtuigend zijn, doet vragen rijzen bij uw voorstelling dat u niet alleen woonde in een gebied waar de taliban vrijelijk kon opereren maar ook dat uw leraar u probeerde in te lijven bij de taliban.”*

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet, meer bepaald het feit dat hij wel degelijk de namen van de belangrijkste leiders in zijn district kon weergeven en bepaalde informatie over hen kon aanduiden en dat hij wel iets wist te zeggen over de wijze waarop de taliban jongeren rekruteren, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te noemen. Bovendien is het louter herhalen van een aantal verklaringen op zich geen dienstig verweer tegen voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing. De lacunes in verzoekers kennis zijn, gelet op de door hem geschetste context *in casu*, immers van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

In zoverre verzoeker meent dat de aan hem gestelde vragen te verregaand waren gelet op zijn leeftijd en beperkte scholing, wijst de Raad erop dat verzoekers desgevallend gebrek aan scholing en zijn jeugdige leeftijd niet kan verklaren dat hij niet op de hoogte was van prominente talibanleden, waarvan hij een deel overigens zelf aanhaalde, van de wijze waarop de taliban mensen in zijn regio overtuigden om zich bij hen aan te sluiten en van de contacten tussen de taliban en de dorpsouderen. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat de taliban in zijn regio vrijelijk konden opereren en dat hij gerekruteerd werd door een talib om mee jihad te voeren, zodat redelijkerwijze van hem zou kunnen

worden verwacht dat hij enigszins overtuigende verklaringen kan afleggen over de aanwezige taliban in zijn regio en de wijze waarop de taliban mensen proberen in te lijven, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande.

Verzoeker hekelt voorts dat er geen objectieve landeninformatie is toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de talibanleden die verzoeker niet kende belangrijker of beruchter zijn dan de namen die hij wel aangaf. Te dezen blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (zie map 'Landeninformatie') dat Mullah Jan Mohammed en Maulvi Abdul Rahim beruchte en/of belangrijke leden van de taliban in het district Baghlan waren, die respectievelijk in maart 2016 en juni 2015 om het leven zijn gekomen, zodat redelijkerwijze van verzoeker zou kunnen worden verwacht dat hij minstens al van hun namen zou hebben gehoord.

Verder is het, gelet op de door verzoeker geschetste context waarbij hij meent dat de taliban in verschillende plaatsen in de buurt van zijn dorp vochten en waarbij zijn vader hem liet studeren bij een leraar wiens banden met de taliban een algemeen bekend gegeven waren in de omgeving, niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de mening van zijn vader over de taliban. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.5.4. Met de argumentatie dat het niet ongeloofwaardig is dat verzoeker, als leerling in de madrassa, gewoon taken uitvoert wanneer zijn leerkracht dit vraagt en hieromtrent geen bijkomende vragen stelt en er voor hem geen enkele reden voorhanden was om te spreken over de taak die hij vervulde met zijn omgeving, beperkt hij zich in wezen opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel niet vermog afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"Aangaande uw optreden als vervoerder van pakketjes, werden bovendien vaagheden en merkwaardigheden vastgesteld. Van een activiteit die u nochtans acht of negen maanden deed, 'soms een keer per week, soms meerdere keren per week, soms elke dag' (CGVS 2, p. 10), kan nochtans verwacht worden dat u deze uitgebreid zou kunnen toelichten. Over de inhoud van de pakjes zegt u dat u niet weet wat erin zat, dat u niet geïnteresseerd was om de inhoud van de pakjes te kennen en ook niet durfde vragen wat erin zat (CGVS 2, p. 10). Dat u uit respect voor de Qari niet kon vragen wat er in de pakjes zat, verklaart uw gebrek aan interesse voor de inhoud van de pakjes geenszins (CGVS 2, p. 10). Hoewel u bij de rivier door eenzelfde persoon werd opgewacht, zijn uw verklaringen over hem vaag. U zegt dat hij een persoon met een klein beetje baard was en dat u hem niet persoonlijk kent (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar meer informatie over hem, zegt u dat u geen informatie heeft (CGVS 2, p. 11). Verder kan aangestipt worden dat het merkwaardig is dat uit uw verklaringen blijkt dat u met niemand sprak over de pakjes die u moest leveren, zonder dat u een reden kan aanhalen voor deze geheimhouding (CGVS 2, p. 11, 12). Meermaals gepeild naar de reden dat u er niet met iemand anders over sprak, zegt u dat u klein was en gewoon uw job deed, dat hij de Qari was en dat u het moeilijk tegen andere mensen kon vertellen, om uiteindelijk toe te geven dat u niet weet waarom u het niet tegen andere mensen kon zeggen en dat de Qari u nooit gevraagd had om het niet verder te vertellen (CGVS 2, p. 12). Vastgestelde vaagheden en het feit dat u acht of negen maanden intensief pakjes vervoerde en dit geheimhield zonder enige uitleg te kunnen geven over het waarom van deze geheimhouding, werpt smet op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

3.5.5. Ook verzoekers verklaringen over het feit dat de taliban hem tot driemaal toe zou zijn komen zoeken bij hem thuis kunnen niet overtuigen. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban die verzoeker naarstig zouden hebben gezocht hem tot driemaal toe niet zouden hebben gevonden omdat hij zich in de oven verschanste; (ii) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop de taliban langskwamen nadat zijn vader een discussie had met Q. M. en (iii) verzoeker ook over de uitspraken van de taliban toen ze voor de tweede keer naar hem thuis kwamen tegenstrijdige verklaringen aflegt. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In dit opzicht is het ook opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat geen voorzorgsmaatregelen werden genomen nadat de taliban op korte termijn tweemaal naar het huis kwamen. Hieromtrent staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Verder is het ook niet geloofwaardig dat uw gezin, nadat de taliban twee keer op korte termijn naar jullie huis gekomen waren om naar u te vragen geen voorzorgsmaatregelen trof (CGVS 1, p. 25). Eens te meer in het licht van de uitspraak van de taliban de tweede keer dat ze u en uw vader zouden vermoorden (CGVS 2, p. 16). Uw repliek uw vader een beetje gestoord was en zei dat er niets aan de hand was (CGVS 1, p. 25), kan dit nalaten niet rechtvaardigen. Uit uw eerdere beschrijvingen van het handelen van uw vader en moeder blijkt immers dat ze wel degelijk beseften dat de taliban een gevaar inhielden en daar naar handelden. Zo gaf u aan dat uw vader en moeder u adviseerden om weg te blijven van I., een jongeman van een nabij dorp die bij de taliban gegaan was (CGVS 2, p. 6). Bovendien brachten uw ouders u op andere gedachten toen u in eerste instantie aan de jihad wilde deelnemen (CGVS 2, p. 12). Evenzeer hield uw vader u thuis van school en van de madrassa na het voorstel van Q. M. (CGVS 1, p. 12). U licht de gestoordheid van uw vader toe door te zeggen dat hij psychische en mentale problemen had en meer bepaald dat hij epilepsie had en op de grond viel (CGVS 2, p. 7, 18). Als voorbeeld uit zijn dagelijks leven, zegt u dat hij bij een aanval op de grond viel (CGVS 2, p. 7). Sommigen vertelden over hem dat hij door de duivel bezeten was en u geeft twee voorbeelden waarbij uw vader een glas naar u gooide en u sloeg met een stok (CGVS 2, p. 18). Uit uw verklaringen over de mentale problemen van uw vader, waaruit blijkt dat hij epilepsie had en agressief uit de hoek kon komen, kan mede in het licht van voorgaande vaststellingen waarbij uw vader wel ter uwer bescherming optrad, niet zonder meer afgeleid worden dat zijn mentale problemen hem zouden beletten maatregelen te treffen als u en hij in gevaar waren. Ook van uw moeder is het niet aannemelijk dat zij niets zou ondernemen in de door u geschetste context. U geeft immers aan dat uw moeder thuis ook in de pap te brokken had. Zo besliste ze dat u naar school zou gaan nadat ze dit met uw vader besprak (CGVS 2, p. 18). Dat uw moeder, geconfronteerd met deze problemen met de taliban niets zou ondernemen is dan ook niet geloofwaardig. Eens te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oom van moederszijde, bij wie jullie nadien hulp gingen zoeken, slechts op vijf of zes minuten wandelen van uw huis woont (CGVS 2, p. 5,18,19). Gepolst of uw moeder dan niet overlegd heeft met deze oom, zegt u dat het rap ging en dat ze niet elke dag naar het huis van uw oom gaat (CGVS 2, p. 18). Om welke reden uw moeder niet overlegd heeft met uw oom, weet u niet (CGVS 2, p. 18). Indien de taliban werkelijk zo naarstig naar u op zoek waren als u weergeeft en u en uw vader met de dood bedreigden, is het niet geloofwaardig dat jullie gezin geen maatregelen trof.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekers familie niets ondernam om zijn vader vrij te krijgen nadat hij werd meegenomen door de taliban. De taliban zouden daarbij hebben aangegeven dat, indien verzoeker niet naar hen kwam, verzoekers vader niet meer thuis zou komen en als het te lang zou duren vooraleer verzoeker zich aandiende bij de taliban, ze het lichaam van verzoekers vader zouden sturen (administratief dossier, stuk 16, p. 25). Dat verzoeker echter verklaart dat zij niets konden doen en zij niet probeerden om te onderhandelen over de vrijlating van zijn vader (administratief dossier, stuk 16, p. 26), is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat de dorpsoudsten in Afghanistan verantwoordelijk zijn voor onder meer het zoeken naar oplossingen bij conflicten (administratief dossier, stuk 7, p. 5), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij een poging zouden hebben ondernomen om op deze, dan wel andere wijze de vrijlating van zijn vader te onderhandelen.

Verder slaagt verzoeker er evenmin in toe te lichten waarom hij net zo belangrijk was voor de taliban dat ze zelfs zijn vader meenamen met als doel om hem naar de oorlog te brengen: *“Overigens kan ook opgemerkt worden dat u er niet in slaagt om toe te lichten waarom net u zo belangrijk was voor de taliban dat ze zelfs uw vader meenamen met als doel u naar de oorlog te brengen (CGVS 1, p. 25). U zegt dat u geen weet heeft van andere ontvoeringen in uw regio (CGVS 2, p. 16). U zegt ook niet op de hoogte te zijn van andere kinderen aan wie Q. M. vroeg om bij de taliban te gaan (CGVS 2, p. 13) Als reden dat u zo belangrijk was, haalt u aan dat u jong was en ze u konden misbruiken en naar de oorlog sturen (CGVS 2, p. 16). Erop gewezen dat er toch nog andere kinderen in het dorp waren, zegt u dat dat een vraag is die de taliban beter zelf zouden beantwoorden (CGVS 2, p. 16). Hoewel het zeker niet aan u is om de beweegredenen van de taliban uiteen te zetten blijft het merkwaardig dat de taliban het op u voorzien hadden aangezien uit uw verklaringen op te maken valt dat actieve rekrutering van kinderen geen gangbare praktijk was in uw dorp.”*

Daarnaast relativeert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren aangaande het lot van zijn vader, zijn geschetste vrees. De argumentatie dat de dood van zijn vader zeker geen onderwerp is waarover hij vragen kan stellen aan zijn moeder over de telefoon, dat hij zich tijdens zijn gesprek beperkte tot algemene vragen en antwoorden en het feit dat hij maar twee keer contact had met

zijn familie, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

3.5.6. In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog poogt te vergoelijken, stellende dat hij aan geheugenproblemen lijdt sinds de gebeurtenissen in Iran, alsook dat hij minderjarig is, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat noch uit het door verzoeker voorgelegde attest, noch uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Wat betreft zijn minderjarigheid ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en gedurende de persoonlijke onderhouden, dient benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden.

3.5.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging

3.6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Dushi van de provincie Baghlan wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie *EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017* (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); *EASO Country of Origin*

Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Met het louter bekritisieren van dit besluit en het citeren uit informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij als minderjarige een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt, is de Raad van oordeel dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die inmiddels meerderjarig is, over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Waar verzoeker te dezen nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog gesteld als volgt:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat uw huis net nabij een checkpoint ligt die elke nacht werd aangevallen (CGVS 1, p. 17) en dat u van uw moeder hoorde dat de situatie onveilig geworden is, dat er overal talibanstrijders zijn en dat ze verschillende checkpoints hebben aangevallen (CGVS 2, p. 4), dient vooreerst gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat u er niet in slaagt om een duidelijk beeld te schetsen van de taliban in uw regio, wat niet geloofwaardig is indien u werkelijk in een regio zou wonen die geteisterd werd door de taliban. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder momenteel bij uw oom I. woont, die op vijf of zes minuten wandelen van uw huis woont (CGVS 2, p. 18). Het CGVS meent dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden kan verminderen door zones en instellingen te vermijden

waarop men het geweld richt. Bovendien moet er andermaal herhaald worden dat geweld in Baghlan niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit bovenstaande veiligheidsanalyse blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die plaatsvinden in Baghlan doelgericht van aard zijn en dat het geweld voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten aanneemt. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de huizen van burgers gelegen in de nabijheid van een checkpoint een doelwit vormen van de opstandelingen, noch blijkt hieruit dat de mate van geweld aan checkpoints zodanig hoog is dat er een dermate grote dreiging is voor de burgerbevolking die er in de buurt woont om een reëel risico op ernstige schade te lopen. Aldus moet worden vastgesteld dat u geen bewijs levert dat u specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde niet lager moet worden ingeschat.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. Het ter zitting neergelegde attest van dokter Delvin van 10 september 2020 kan evenmin afbreuk doen aan het voorstaande. Het blijkt vooreerst uit dit attest dat verzoekers psychische situatie aanzienlijk beïnvloed wordt door de voorliggende bestreden beslissing van verweerder. Verder blijkt uit de beschrijving van verzoekers psychische situatie niet dat hij in de onmogelijkheid was of zou zijn om nuttige verklaringen af te leggen inzake de grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde problemen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de psychische problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest dat werd opgesteld door een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS